

Aviat vam distingir una renglera de refugiats que baixaven per la pineda, recorrien la platja i s'agombolaven davant la pastera. Els passadors els van ordenar en una cua i, amb ordres seques i autoritàries, van començar a acomodar-los a la pastera. Bé, això d'"acomodar-los" és a penes una manera de parlar, perquè de comoditat no n'hi havia cap, a la coberta d'aquella barca vella.

La capacitat d'aquella barca no era superior, en teoria, a les cinquanta persones, però els mafiosos estaven provant d'embotir-n'hi ben bé dues-centes. Els bancs eren tots plens i els immigrants hi viatjaven enxubats, sense possibilitat de bellugar braços ni cames. Des de la nostra posició, se sentien algunes protestes, però les rèpliques eren tan contundents que de seguit es feia el silenci. El més sorprenent era que aquella multitud de persones vestides a penes amb parracs, homes i dones, infants i avis, s'havien gastat els estalvis de tota la vida, i qui sap si de la dels seus avantpassats, en el bitllet d'un viatge d'una hora que, quan s'acabés a la costa de Quios, seria per fer cap a la misèria d'un altre camp de refugiats il·legals.

Entre els passadors hi vaig distingir la silueta d'un home rabassut que em resultava familiar.

La nedadora, Francesc Puigpelat